

UNDERVISNINGSMATERIALE

INVASION!

+

VI SOM ER 100

Jalborg
teater

Nu-og-her-teater uden regler

Hvis teater skal friskt og sjovt og overraskende, må det hele tiden forny sig og bryde sine gamle regler. Det gælder også på Aalborg Teater, hvor vi især giver plads til det nye og overraskende på vores mindste scene, Transformator. Dér spiller dette efterår to tekster af den unge, svenske forfatter og dramatiker **Jonas Hassen Khemiri**. Hans tekster er fulde af humoristiske og alvorlige angreb på enhver kedsommelighed. Han skriver om racisme, politisk lyrik, scoringsforsøg på barer og angst for islam. Og han skriver, så man får lyst til at lytte. Vi har valgt to af hans tekster, nemlig **"Invasion!"** og **"Vi som er 100"**.

I dette undervisningsmateriale introducerer vi til de to tekster og de to forestillinger, ligesom vi fortæller om Khemiri og om Transformator. Materialet er sammensat af dramaturgipraktikant Lise Sofie Houe og dramaturg Jens Christian Lauenstein Led, og det kan frit downloades og kopieres. For større og mindre grupper vil vi gerne arrangere introduktioner før forestillingen eller efterfølgende samtaler med skuespillere og dramaturg, så tøv ikke med at henvende jer til dramaturg@aalborg-teater.dk / 96316026. God fornøjelse og læselyst!

Praktiske oplysninger:

INVASION!

spiller fra 20. september til 21. oktober Transformator, Aalborg Teater.
Spilletidspunkt: Tirsdag til fredag kl. 19.30 og lørdag kl. 16.00.

VI SOM ER 100

Har premiere 24. november 2011
Spilletidspunkt: Tirsdag til fredag kl. 19.30 og lørdag kl. 16.00.

Billetter kan bestilles på telefon 96 31 60 20 alle hverdage fra kl. 10.00

Jonas Hassen Khemiri

- indvandrerforfatteren, der ikke anerkender sin rolle

Jonas Hassen Khemeri blev født i Stockholm i 1978. Han har en tunesisk far og en svensk mor, og med den baggrund er han selv på én gang svensker og "andengenerationsindvandrer". Han begyndte sin karriere som romanforfatter, idet han debuterede med romanen "Et øje rødt" i 2003. I 2006 udkom hans første drama, "Invasion!" og siden har han skrevet både romaner og dramatik.

Khemiri blev pga. sin baggrund, sit udseende og pga. de emner, han tager op i sine tekster, meget tidligt udråbt til "den nye, svenske indvandrerforfatter". Men han har det ikke selv specielt godt med at være sat i den bås. For Khemiri handler det ikke så meget om at opdele mennesker i "ægte svenskere", "ægte danskere", "svensk-tunesisk indvandrer", "3. generationsindvandrer", etc. etc. I sine

tekster interesserer Khemiri sig mere for alle de forskellige mekanismer, der får os til at opfatte os selv og vores medmennesker på bestemte måder. Han bruger sproget og de litterære og dramatiske former som midler til at tvinge sine læsere og sine teatertilskuere til at se sig selv udefra og få os til at tænke over, hvorfor vi opdeler mennesker i forskellige kategorier, og hvorvidt vi gør ret i det.

Khemiris dramatiske tekster er derfor heller ikke almindelige, pæne og nydelige dramaer med hele figurer, afsluttede scener og en komplet historie. Den type tekster giver fra Khemiris synspunkt et lidt kedeligt teater, der ikke lægger op til diskussion og refleksion. I stedet skriver han tekster, hvor der springes mellem tider, figurer, fiktionslag og steder. Det giver meget ofte teaterforestillinger, der kræver at tilskuerne er med på at tænke med i de mange spring, og selv kan og vil digte med på de forskellige dele af historierne. Hensigten er altså at vække tilskuerne af deres alt for trygge søvn i teatersæderne og i stedet gøre dem til aktive deltagere i teaterforestillingen.

Læs mere om Khemiri på www.khemiri.se

Invasion!

– Abulkasem kommer og tager dig

”Invasion!” handler om frygten for det fremmede og om, hvordan vi mennesker har tendens til at blande os og komme med udtalelser om ting, som vi i bund og grund ikke ved særlig meget om. Men hvis skyld er det? Er det mediernes? Er det vennernes? Eller er det bare vores eget behov for at fremstå så spændende og interessante som muligt? ”Invasion!” behandler problematikken omkring indvandring. Det handler om os og dem, og om hvordan de bedste intentioner nogle gange slet ikke rækker langt nok.

Teksten indeholder flere forskellige historier og handlinger, men det, der binder dem sammen er navnet Abulkasem. Vi hører om Abulkasem som et smart udtryk hos en gruppe indvandrerdreng; det er en skjult – måske islamisk – terrorist; det er en æbleplukker, der søger om asyl; det er en berømt teaterinstruktør fra mellemøsten. Med ”trylleordet” Abulkasem skaber Khemiri et samlet ord for al den frygt, angst og uvidenhed, der i medierne ofte knyttes til muslimske indvandrere.

Samtidig anvender Khemiri i ”Invasion!” en teknik, hvor han hele tiden skifter mellem episk og dramatisk form. Det vil sige, at skuespillerne skifter frit mellem at fortælle tilskuerne, hvad der sker (det er den episke form) og at spille det, der sker, som om det var her og nu (det er den dramatiske form). I det følgende tekstuddrag hvor skuespilleren B spiller figuren Arvind, kan man se, hvordan teknikken fungerer. Scenen udspiller sig på et diskotek, hvor Arvind har fået øje på en flot pige, der hedder Lara:

Tekstuddrag, ”Invasion!”

B/ARVIND

Hun er så smuk. Mørke lokker og de mest fantastiske sexede læber og sådan en lille, nuttet opstoppennæse og en stil som bare skriger overklasse ... Det her, det er ikke nogen hood rat, det er top shelf, luksusudgaven, I ved sådan en pige, der går på universitetet og har forældre med BMW og bor i andelslejlighed og køber årskort til DSB og har et adgangskort til svømmehallen, som hun aldrig bruger og hænger ud i alperne i ferien og DAMN! Hun er lækker. Kapaw! Hubbahubba! Grrrr!

(Sirenelyd, gisper med tungen du ad munden).

D/RUNE

Så gå dog hen og snak med hende ...

B/ARVIND

Nah ... Du ved, det er ikke min stil.

D/RUNE

Kom igen, Arvind. Kom igen, lad nu vær' og spil abulkasem. Lav et move på hende.

B/ARVIND

Hun bevæger sig mod baren og tilfældigvis er min øl tom...

(bunder desperat sin øl).

Jeg rejser mig på rystende knæ, tørrer de svedige håndflader af i lårene på mine cowboybukser. Der er hun. Jeg nærmer mig, skåler med den tomme flaske i luften, smiler mit magiske smil

...

(rystende, stammende teenage-stemme)

W-w-what's up?

LARA ignorerer ham.

B/ARVIND

Årh! Jeg sværger, hun er næsten endnu smukkere tæt på ... Ikke for meget sminke, sort uldtrøje, slidte jeans, sexede sorte støvler ... Så smuk ... Og selv om hun kører den dér hard-to-get stil, så føler jeg, at der er en særlig kemi imellem os. Det skal bare gøres rigtigt. Stille og roligt, ro på nerverne ... Kontrollere stemmen og så ...

(rystende, stammende teenage-stemme)

Nå-eh ... Hv-hv-hvad hedder vi så her?

C/LARA

Hvad?

B/ARVIND

Hv-hv-hvad hedder du?

C/LARA (ved at dø af kedsomhed)

Lara. Og dig?

B/ARVIND

Og jeg er bare "Åh hvad, er det bare mig, eller er der bare hot herinde?", du ved. Og jeg ... jeg skal lige til at sige mit navn, da jeg får øje på Rune ovre ved bordet, der sidder og stritter med tommelfingeren som en anden fucking blaffer ...

RUNE giver thumbs up og forlader scenen.

B/ARVIND

Og jeg ved ikke hvorfor, men jeg kan bare ikke sige Arvind. Jeg har altid hadet det. Fuck, hvor jeg er blevet drillet med det. Alle siger altid: "Hvad sagde du? Hedder du Arvid?" Nej, for fanden. ARVIND! Med N! Jeg orker at skulle igennem den, en gang til. "Ikke Arvid; Arvind. Det er indisk. Min far kommer fra ... yadda, yadda, yadda". Så i stedet for, så læner jeg mig frem mod hende og siger: "Jeg hedder ... Abulkasem."

C/LARA

Abulkasem?

B/ARVIND
Abulkasem.

C/LARA
Abulkasem. Er det rigtigt? Hedder du det?

B/ARVIND
Ja.

C/LARA
Ved du godt, at der er en i Tusind og En Nat, der hedder Abulkasem?

B/ARVIND (Pludselig rolig)
"Selvfølgelig ved jeg det. Men det er mest kendt fra det dér stykke: Du ved, *senjårluna*, af ham dér Almqvist." Det kommer som et totalt lyn fra en klar himmel. Jeg er forvandlet. Pludselig er det ikke nervøse, generte Arvind, der står der ... Ikke den Arvind der blev mobbet med at han stammede og havde et latterligt navn. Det er Abulkasem! Jeg er Abulkasem! Navnet ta'r over, fylder mig med ro. Abulkasem er sindssyg selvsikker. Abulkasem sveder ikke, hans knæ ryster ikke. Abulkasem får hende til at blive stående der ved bardisken, mens han mildner hendes ører med de fineste komplimenter. "Dig ... du er smuk. Rigtig smuk, altså ... sådan rigtig ..."

C/LARA (pludselig indladende)
Tak. Gud, hvor er det sødt sagt.

B/ARVIND
Abulkasem fortæller om sit flashy job indenfor telemarketing. Abulkasem stiller hende interessante spørgsmål, som en totalt professionel pimp. Han byder hende på en cig og fyrer cool jokes af og tilbyder at betale hendes øl. Der er en fantastisk stemning og atmosfæren er helt i top. Lige indtil hun får dårlig samvittighed overfor sine veninder.

C/LARA
Du, jeg må tilbage til mit selskab. Men ... måske kunne vi tales ved, en anden gang?

B/ARVIND
Og Abulkasem forstår præcis, hvad hun mener. I ved, "tales ved." Det er pigesprog. Jeg sværger, hun er så hot, hun vil bare ha' mig. Så jeg siger bare: "Klart nok. Du kan jo gi' mig dit nummer, så kan vi ... tales ved."

C/LARA
Okay. Jeg skriver det her. Ha' det godt, ikke? Og lov, at du ringer.

Arbejdsspørgsmål til tekststykke 1

- Vælg en mandlig B og kvindelig C og læs tekstuddraget højt. Vælg ny B og ny C og læs det igen.
- Hvornår taler ARVIND til publikum og hvornår taler han til RUNE og LARA? Karakterisér de forskellige former ud fra ovenstående materiale.
- Hvilken effekt giver det læseren, at der skiftevis bruges episk og dramatisk form?
- Prøv at omskrive replikkerne til at være enten dramatisk eller episk form. Hvilken effekt har det på historien?

”Ellers kan man jo gå i biografen i stedet for.”

- interview med instruktøren Therese Willstedt

”Invasion!” på Aalborg Teater iscenesættes af Therese Willstedt, der er 4. års studerende på Statens Teaterskoles instruktørlinje. Hun har i bearbejdelsen af Jonas Hassen Khemiris manuskript valgt at bytte rundt på nogle elementer, for netop at gøre stykket endnu mere vedkommende end det i forvejen er. Den færdige forestilling er i høj grad kreeret over en lang periode med improvisationer over det færdige manuskript, hvor skuespillere såvel som lys- og lyd designere har været med til at komme med nye input og gode ideer. Udover de fire skuespillere, der skal bruges til at spille teksten, har Therese Willstedt tilknyttet en statist, nemlig Abas Khalaf, der selv har indvandrerbaggrund. Lise Sofie Houe (Lsh) mødtes med Therese Willstedt under prøverne til ”Invasion!”

Lsh:

Du er nu i gang med iscenesættelsen af ”Invasion!” på Transformator. Hvilken fremgangsmåde har du brugt?

TW:

Jamen, for at starte ved starten, så kigger jeg først på hvad historien siger, hvad den handler om og hvilke tematikker der er til stede. Frem for alt gælder det også om, at finde ud af, hvad der lige netop tænder mig ved historien. I ”Invasion!” ser jeg tematikkerne uvidenhed, frygt for det fremmede, fordomme og hvordan disse skabes, som de mest centrale. Jeg skal så finde ud af en måde hvorpå det kan vises på en scene. Hvordan kan skuespillerne spille det her, uden at det blot bliver en information, men i stedet bliver levende og spændende. Min udfordring har fra start været ikke at komme med den store moralske pegefinger, der skal fortælle hvad der er politisk korrekt, og hvad der ikke er.

Lsh:

I selve konstellationen af skuespillere, viste der sig at være endnu en udfordring. Hvilken udfordring var det?

TW:

Jeg fik opgaven at iscenesætte "Invasion!" med 4 danske skuespillere og det var først en ramme, som jeg synes var lidt svær at arbejde med, fordi teksten oprindeligt er skrevet til 4 skuespillere med anden etnisk herkomst end dansk. Men efter et stykke tid, fandt jeg ud af, at det da egentlig var ret genialt – så kunne jeg jo virkelig få lov til at vise de her fordomme og den uvidenhed, teksten handler om. Danske skuespillere, der skal spille indvandrere – men ikke rigtig ved noget om indvandrere. Så det blev en måde at fortælle historien på.

Lsh:

Det gav altså en ekstra dimension, at det faktisk var danskere, der skulle spille indvandrere?

Tw:

Ja, det passede godt ind i min tolkning – at det handler om uvidenhed. At man gerne vil fremhæve sig selv og egentlig slet ikke er interesseret i, at gøre det rigtige. Eller om det bliver bedre. I denne her forestilling vil de her danske skuespillere virkelig gerne lave en god forestilling. En politisk forestilling om indvandrere, men de ved bare ikke nok og de er egentlig heller ikke interesseret i, at vide mere. Og det er netop der forestillingen kommer til sin ret. For at skærpe det endnu mere, har jeg valgt at hyre en statist, Abas, der er indvandrer, men født her i Aalborg, så skuespillerne har en at spille op imod.

Lsh:

Du fortæller, at "Invasion!" handler om uvidenhed og overskridelse af grænser. Hvordan arbejder du med skuespillerne ud fra disse tematikker?

TW:

Altså, skuespillerne har jo læst stykket, de kender teksten, og har på den måde lavet et slags forarbejde. Så er det min opgave at gå ind og udpege, hvad jeg synes er vigtigst i de forskellige scener. Hvad er det vi gerne vil fortælle med denne her scene, og hvordan skal det fortælles? I den første

scene er det fx misforståelsen der er vigtigst. Så prøver skuespillerne at spille scenen, hvorefter vi sammen taler om, hvad der egentlig skete i scenen og hvad det betyder for handlingen. Hvilken konflikt var det, der opstod og hvordan? Det er vigtigt at få talt om det, så alle forstår hvad det drejer sig om. Skuespillerne skal selv have prøvet at stå i situationen for at kunne forstå hvad det er, der sker. Efter vi har talt om det, prøver vi så scenen igen.

Lsh:

Så dialogen er vigtig for at sikre en fælles forståelse?

TW:

Ja, jeg starter med dialogen. Skuespillerne skal aldrig gå på gulvet og bare skyde helt vildt i forskellige retninger. Vi skal altid først vide, hvad det er vi skal undersøge. Og så når man har gjort det, så begynder man ligesom at arbejde med det. Fx taler man om hvad man forstod, og hvad man ikke forstod, hvad der fungerede og hvad der ikke fungerede. Så beholder man det, som fungerede og arbejder videre med det. Og så må man ligesom i gang med at undersøge, sådan at hver gang man går på gulvet bliver scenen mere og mere konkret.

Lsh:

Med andre ord, du får altså skuespillerne til at improvisere sig frem til den situation du gerne vil vise på scenen. Er dette noget teksten har lagt op til?

TW:

Det, der sker når man improviserer, hvilket jeg desuden synes at alle teatret burde gøre i prøveperioden, det er at skuespillerne bliver nødsaget til at sætte sig ind i situationen, at bruge sine egne ord, sig selv i stedet for at sige det, der allerede står i manuskriptet. Til sidst ligner det mere og mere hvad man selv reelt ville gøre i en given situation. Der kommer altså en ægthed og et engagement med, som er svært at få med når skuespillerne ikke bruger sine egne ord. Og så synes jeg jo selvfølgelig, at det, det giver netop denne her forestilling, er at man jo kan trække improvisationen videre, dvs. den hører aldrig helt op. Skuespillerne må ligesom levere – de er aldrig sikre. Altså de er sikre på, hvad det er de skal fortælle, men de ved ikke altid hvordan eller med hvilke ord, og det gør ligesom at det skabes i selve øjeblikket, sammen med publikum, hver aften. Det er den vigtigste relation - relationen mellem skuespiller og publikum. For det skal skabes her og nu, det er jo

det, som er sejt. Ellers kan man jo gå i biografen i stedet for. Ofte ser jeg teater og synes at det er frygteligt, fordi det er dødt. De spiller teater, går rundt på scenen, men det er bare dødt. Så vil jeg meget hellere i biografen. For det er bedre. Men når teater er fedt, det er når det er levende og man kan mærke, at det rent faktisk skabes på scenen. Publikum skal ikke vide, hvad der skal ske. Og derfor må improvisationen aldrig forsvinde. Og når det så handler om sådan et følsomt emne, så synes jeg virkelig det giver noget, fordi man netop ikke altid ved hvad man skal sige i en situation, når man møder andre kulturer, eller når man har gjort noget forkert, eller når man overtræder andres grænser. Man forstår ikke hvorfor, og man forsøger ofte at forsvare sig i stedet for at prøve at forstå. Det er netop i sådanne situationer, at man aldrig rigtig ved hvad man skal sige.

Lsh:

Så selve improvisations set-up'et, er faktisk et meget godt billede på, det "Invasion!" handler om?

TW:

Ja, men det er det. Altså netop. Og det er jo et højaktuelt problem. For bare ti år siden så var der en orden, en verdensorden, som sagde; du er uskyldig indtil det er bevidst at du er skyldig. Men i dag så er det ligesom om at alle går rundt og er potentielt skyldige indtil nogen kan bevise din uskyld. Og det er en ret drastisk forandring i samfundet. Det jeg mener er, at når man sidder i metroen i KBH og hører i højtalerne, at hvis du ser en mistænksom person, så skal du ringe, det sætter jo med det samme en tanke i gang om hvem der ser mistænksomme ud, hvem kan sidde med en bombe, og alt muligt, ikke. Jeg ved godt det er en stor politisk diskussion det her. Men tag fx grænsepolitikken, og pointsystemet her i Danmark. Vi er denne her nye patriotiske, nationalistiske ånd, og vi er alle sammen en del af det og det er dét improvisationerne og selve stykket skal handle om. Hvordan forholder vi os til det her? Hvad er det, der sker i mødet med folk hvis baggrund vi ikke kender? Hvordan forholder publikum sig til det her, hvordan forholder skuespillerne sig til det her?

Lsh:

Når nu der improviseres og snakkes meget om det I afprøver, hvem afgør så i sidste ende, hvilke improvisationer, der skal med i den færdige forestilling?

TW:

Det er kun mig. Det er der ingen tvivl om. Selvom jeg ikke kan lide at være en diktatorinstruktør, eller tror at jeg er alvidende, for det er man ikke, og det må man aldrig tro. Jeg laver teater fordi jeg tror på gruppearbejde, på samarbejde. At man bliver klogere sammen. Så på den måde er det ret frit, alle kan ligesom komme og byde ind, så de er medskabende i det. Men selvfølgelig må der sættes rammer, sørge for at lave nogle regler for hvilken vej vi skal og på den måde sørge for at have en klar retning på improvisationerne. Det er jo også mig, der sidder og kan se det hele, og som i sidste ende skal samle alt materialet sammen.

Lsh:

Er rammerne for din egen eller for skuespillernes skyld?

TW:

For forestillingens skyld. Altså, jeg tror meget stærkt på, at hvis processen, eller improvisationerne er helt frie, kan der komme en stor frustration, så man næsten bliver lammet af alle de muligheder der findes. Men hvis jeg udpeger hvilken retning vi skal gå, og det kun er denne retning der er tilladt at gå, så findes der tusinde muligheder på den vej, som man så kan forholde sig frit til.

Lsh:

Så det vil sige, at sætte nogle begrænsninger, åbner faktisk op for helt nye muligheder?

TW:

Ja, fuldstændigt. Hver forestilling er ligesom en rejse. Vi ved fx at vi skal til New York. Men man aner jo ikke hvor man skal stoppe på vejen. Det er ikke kedeligt at vide målet, fordi vejen derhen har jo enormt mange muligheder og indeholder ting man aldrig troede man skulle opleve.

Lsh:

Man skal altså have en retning, men ikke kende ruten?

TW:

Nej. Kun visse punkter på ruten. På en lang rejse ved man jo fx at man på et tidspunkt skal bruge et toilet, eller skal have noget at spise på en eller anden restaurant. Altså man har brug for punkterne. Resten er fri impro. (*Griner*)

Lsh:

Hvad er så det vigtigste lige nu på denne her rejse?

TW:

Det er faktisk de her punkter. At sige; her bliver I nødt til at stoppe op og virkelig mærke, hvad der sker. For formen er stadig lidt fri. Og så er de her punkter enormt vigtige at få ind. Og så blive ved med at skærpe situationerne.

Lsh:

Så om en uge så ved du hvor du lander?

TW:

Ja forhåbentligt. Ej, men det er virkelig nu det gælder, og nu jeg skal frem med kortet og sige hvor vi er, hvor vi skal hen. Så det er nu pissen skal frem.

Vi som er 100

- en kvinde, tre aldre, 100 meninger.

Mens "Invasion!" især handler om fremmedfrygt, handler Khemiris stykke "Vi som er 100" fra 2009 mere om, hvordan et menneskes identitet skabes og dannes, og hvordan det enkelte menneske er splittet mellem forskellige identiteter. I teksten optræder tre kvinder: en ung pige (hun hedder bare 1), en midaldrende kvinde (der hedder 2) og en ældre kvinde (der så hedder 3). De tre befinder sig i en form for limbo mellem liv og død, og de har tilsyneladende levet det samme liv, eller været den samme person, og nu ser de tilbage på, hvad der er sket. Problemet er imidlertid, at de slet ikke er enige om, hvordan deres liv har været, og hvilke der var de gode og de dårlige år. Et emne, de tre kvinder især diskuterer er deres politiske engagement eller manglen på samme. De tre har muligvis været en revolutionær digter, der ændrede verden, men de er indbyrdes uenige om, hvorvidt digtene virkelig har ændret noget. Dermed diskuterer teksten – på en ganske overraskende og underholdende måde – hvorvidt det er vigtigst af leve et politisk engageret liv, eller om det er vigtigere at stifte familie og få børn. Eller om begge dele måske skulle være muligt. Se her, hvordan de skændes og forhandler:

"Vi som er 100", SCENE 4

3

Vi er på vej mod et helt normalt ...

1

Ulideligt spændetrøjefikseret ...

2

Liv.

3

Vi er vidunderligt ...

1

Hjernevasket lobotomeret ...

2

Lykkelige.

1

Men indimellem rammes vi af tvivl.

2

Gør vi?

3

Mm, det gør vi faktisk.

1

Nogle gange vågner vi op i det kolde morgengry og tænker på alt det, som vi er ... gået glip af.

3

Nogle gange fristes vi endda af tanken om at gøre en ende på det hele.

Pause

2

Men ... Vi er da lykkelige, er vi ikke?

3

Jo, lykkelige, det er vi.

1 (*ironisk*)

Superduperlykkelige.

2

Dejligt.

1

Det er kun ind imellem vi bliver fristet til at tage elevatoren op til taget.

2 (*urolig*)

Gør vi?

3

Det er kun ind imellem vi står dér på rækværket og ser ud over byen.

1

Det er kun i yderste nødstilfælde at vi står der og lader os blænde af solopgangen og tænker ...
Nu ... Nu gør vi det.

Pause.

2

Men tænk lige på hvor heldige vi er at vi har hinanden! At vi ikke er alene! At vi ikke savner dem som ... forlod os.

1

For titusinde gang – Der er IKKE NOGEN, der har forladt os!

3

Lille stakkel som ingenting kan huske.

1
Huske hvad?

2
Ja, huske hvad?

3
Det der skete.

2
Hvad var det egentlig der skete?

3
Ja, det dér tragiske. Vores traume. Den der ... sindssyge nabo.

2
Den er god.

1
Hvem?

3
Ja, ham galningen, som var nabo til vores elskede forældre. Han som talte med sig selv og hørte onde stemmer inde fra væggene og en dag besluttede sig for at straffe tapetet ved at sætte ild til det.

2
Den dødbringende sorte røg som spredte sig via ventilationssystemet.

3
Og senere politistemmen som ringede til os midt om natten og sagde at vores elskede forældre ikke havde haft en chance.

Pause

1 (*mumler*)
De boede i villa.

3
Hva'?

2 (*til 3*)
De boede i villa.

3
Måske havde de byttet villaen til en lejlighed?

1
Måske er I fulde af lort.

3

Måske trænger du til at få et par på låget?

1

Måske trænger du til at lære at tale ordentligt.

3

Måske skulle du lære at holde kæft?

1 og 3 begynder at slå, 2 lægger sig imellem og stopper dem.

2

Så slapper vi lige af! Kom, gi' hinanden hånden. Vi er de eneste vi har. Okay?

1 og 3 slutter modvilligt fred.

2

Og når det ser allermost dystert ud så kan vi altid finde guldrammeminderne frem. Dem kan I godt huske, ikke?

1 (*mumler*)

Sådan lidt tåget ...

3 (*mumler*)

Ikke sådan helt ...

2

Jo! Alle de minder, som vi gemte som grunde til at livet er værd at leve. Alle de der hukommelsesbilleder som er så gode at de fortjener deres egen superdyre guldramme?

Pause. 1 og 3 svarer ikke.

2 (*entusiastisk*)

Hvad? Vi har jo tonsvis af dem. Den første varme forårsdag. Perfekt modne ferskner. Alle de gange vi er vågnet om natten og har set den smukke silhuet af en sovende Arthur. Alle de gange han er vågnet ved vores blik, har smilet sit smil og pustet pandelokken væk fra øjnene sådan med underlæben lidt på skrå og hvisket ... Jeg elsker dig så uendelig meget. Alle de gange, hvor...

Arbejdsspørgsmål:

- Fordel rollerne 1, 2 og 3, og læs teksten igennem flere gange.
- Hvad er 1, 2 og 3 uenige om?
- Er det muligt at finde ud af, hvem der taler sandt?
- Hvis 1, 2 og 3 i virkeligheden er den samme person, hvordan kan uenigheden så opstå?

Transformator

- frit fald med vilje

Afslutningsvis vil vi gerne kort præsentere den scene, hvor de to Khemiri-forestillinger spiller, nemlig Aalborg Teaters mindste scene, Transformator. Transformator er ikke "bare" vores mindste scene, det er også en helt speciel del af Aalborg Teater. Det begyndte i 2007, da en af skuespillerne ved Aalborg Teater, Morten Burian, foreslog teaterchefen, at den mindste scene blev givet til skuespillerne som deres fristed, hvor de kunne lave forskellige, sjove, sære og skøre ting. Det sagde chefen ja til. Morten Burian blev "Transformatorbestyrer", og efter ham kom der en anden, og nu er der kommet en tredje, nemlig Minna Johannesson, der også er Aalborg Teaters husinstruktør og instruktør af "Vi som er 100".

Transformator har grundlæggende to slags arrangementer: der er teaterforestillingerne som de to, vi præsenterer i dette materiale. Og så er der "torsdagstricks", hvor der sker alt muligt forskelligt som fx releasparties, poetryslam og improteater. Stemningen er helt specielt og svær at beskrive. Men det føles som et sted, hvor næsten alt er muligt. Det må opleves. Minna Johannesson byder velkommen til Trans'en på denne måde:

Transformator er det frie fald. Det hele handler om eksperimentet. Om modet og lusten at prøve det man ikke kan forestille sig vil virke, men som man alligevel har en fornemmelse af kunne blive til noget vanvittigt livsomvæltende... på en rock'n roll-agtig måde.

Transformator er en scene som udforsker hvad teater kan mere, end bare være teater som vi kender det. Som møder sit publikum lige her og nu. Som tror på øjeblikkets kunst. Et laboratorium for Aalborgs sultne kunstnere og teatrets gale gøglere.

I sæson 2011/2012 med hele tre Danmarkspremierer, readings, gæstespil, koncerter og selvfølgelig nye uventede kollisioner mellem kunstformer til torsdagstricks.

Jeg glæder mig til en svedig, festlig, politisk, sexet, elektrisk og ikke mindst uperfekt ny sæson!

Minna Johannesson
- ny kunstnerisk leder fra aug 2011

Du kan læse mere om Transformator og de løbende torsdagstricks på www.transformatorweb.dk, og vi ønsker alle god fornøjelse med "Invasion!" og "Vi som er 100". Vi håber, forestillingerne sparker til noget i dig.